

N. Pashyna, M. Bulyk

**INTERETHNIC PROCESSES IN STAROBELSK COUNTY OF KHARKOV
PROVINCE AT THE END OF THE XIX AND AT THE BEGINNING OF
THE XX CENTURIES: ON THE EXAMPLE OF LANGUAGE**

Ethnic composition heterogeneity of migration flows at the end of the XIX and at the beginning of XX centuries resulted in formation of a variegated ethnic structure of Donbas population. This region became a frontier ethnic-contact zone of two East Slavic nations: Ukrainians and Russians. Complex interethnic processes took place here, which predetermined the specificity of social and cultural life of different population groups in the later period. A long-term cohabitation, close economic and cultural connections, processes of various Ukrainian and Russian population groups mixing exerted a strong influence on the formation of national self-awareness, development of common features of the language and culture.

The unique ethnographic research materials on the mode of life, customs and folklore of peasants of Starobelsk county of Kharkov province at the end of the XIX century under reduction of V. Ivanov let the author analyze interethnic relations, including language links in this region. It is stated in the article that the most active mutual assimilation of Russians and Ukrainians occurred in the mixed villages. A constant communication and interaction, language of teaching, administration, legal proceedings had produced a so-called surzhik. People of the mixed Ukrainian-Russian origin called themselves "turnskins" and "surzhiks"

The conclusion has been made that in Donbas of that period a specific cultural language layer was being formed and kept in the following generations of Donetsk inhabitants. Philologists, studying these processes today, often state this phenomenon as Ukrainian-Russian cultural synthesis.

Keywords: *ethnic-contact zone, interethnic processes, language layer, cultural synthesis.*

УДК 314.15: 323(564.3)

Е.В. Рябченко

**ОСОБЛИВОСТІ ЄВРОПЕЇЗАЦІЇ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ
РЕСПУБЛІКИ КІПР**

Стаття розглядає питання адаптації національного законодавства Республіки Кіпр до загальноєвропейського у сфері контролю за міграційними рухами. Європеїзація міграційної політики Республіки Кіпр базується на принципах рівноправ'я та захисту прав людини. Оскільки мігранти на Кіпрі стали невід'ємною частиною суспільства йдеться про їх подальшу інтеграцію.

Ключові слова: *міграційна політика, європеїзація, дискримінація, права людини, мігранти, полікультурне суспільство.*

Наплив мігрантів з різних країн, які є представниками різних культур, релігій, менталітетів відіграв дуже важливу роль у сучасному суспільно-політичному житті Кіпру. У період з дев'яностих років двадцятого століття і до теперішнього часу з'являється все більше критичних досліджень на тему міграції, расизму та дискримінації, досліджень з питань міграції молоді, гендерного аспекту міграції. Ці дослідження стосуються зокрема питання участі мігрантів у громадському житті, перш за все виділяються структурні, інституційні та політичні перешкоди для їх рівноправної

участі у громадському житті Кіпру. Процес натуралізації робітників-мігрантів, порушення прав робітників, які працюють у якості прислуги, гендерний аспект та расова дискримінація, проблеми освіти та полікультурності, расизм – ця проблематика стала притаманною сучасному суспільному життю Республіки Кіпр.

Мета даної роботи розглянути особливості європеїзації міграційної політики Республіки Кіпр, проаналізувати з якими проблемами стикається невелика, частково окупована, острівна держава, яка має велику кількість іноземних мігрантів-робітників. Ці актуальні проблеми викликають великий інтерес кіпрських дослідників, серед яких найвідоміший є Н. Тріміклініотіс, а також К. Димітріу, П. Панделідіс та інші.

Вже у 1999 році кіпрський дослідник Н. Тріміклініотіс починає вивчати процес націоналізації тимчасових робітників або «іноземної» робочої сили на Кіпрі, у країні, що традиційно виступала країною походження мігрантів, перетворилася на таку, що приймає мігрантів. Якби робітникам-мігрантам було гарантовано ті самі умови працевлаштування та інші права, що їх мають робітники-кіпріоти, то це поширилось би на колективні угоди та схеми соціального забезпечення. Як було узгоджено у трьохсторонньому договорі, робітники-мігранти мають такі ж права на працевлаштування, що й кіпріоти. Виникло, однак, декілька проблем у розумінні цієї угоди. Нестача належної законодавчої бази для вирішення вірогідних проблем, а також велика кількість внесених змін стали результатом того, що рішення приймалися із поспішністю через тиск засобів масової інформації, а часом і популістів. Підіймається питання про права на громадянство для мігрантів, а також критикується помилкове недооцінювання важливості набуття громадянства мігрантами, що давно проживають на території країни. [1]

Кіпр занадто малий, щоб поглинути велику кількість іноземних робітників, також є частково окупованою країною, яка підтримує демографічний баланс, але це соціальна проблема, яка може бути вирішена на основі інтеграції мультикультурної суспільної політики.

Стаття 28 (1) Конституції Республіки Кіпр говорить: "Всі люди рівні перед законом, судом і мають право на рівний захист і лікування». Крім того, стаття 28 (2) Конституції Кіпру гарантує здійснення економічних, соціальних і культурних прав усіх осіб і передбачає, що кожна людина користується всіма правами і свободами, передбаченими Конституцією, без будь-якої прямої або непрямой дискримінації щодо будь-якої особи іншої раси, релігії, мови, статі, політичних чи інших переконань, національного або соціального походження, народження, кольору шкіри, соціального класу або якоїсь іншої причини, якщо Конституція сама не передбачає її. Стаття 11 Конституції передбачає затримання іноземців з метою депортації або екстрадиції. Всі статті, що стосуються прав людини, що містяться в Розділі II Конституції Республіки Кіпр (Статті 6-35), а також прав, передбачених Європейською Конвенцією про захист прав людини, мають здійснюватися таким чином, щоб не тягнути за собою дискримінації. Принцип рівності і заборона дискримінації - є частиною Статті 28.

У Розділі II Конституції Республіки Кіпр перераховані "Основні права і свободи», включаючи дослівне і в деяких випадках розширення прав і свобод, що захищаються Європейською конвенцією про захист прав людини і основних свобод. Основні права і свободи Частини II Конституції чітко гарантовані, щоб "всіх" або "всіх інших осіб" або "кожного окремо" без відмінностей чи диференціації між громадянами і негромадянами республіки, або між громадянами Республіки, що належать грецькій або турецькій громаді.

Стаття 30 Розділу II Конституції гарантує право на оскарження перед судом в якості одного з основних прав і свобод. Стаття 32 говорить, що ніщо в Частині II Конституції не виключає можливості Республіки регулювати законом будь-яке

питання, що відноситься до іноземців, відповідно до норм міжнародного права. Без ігнорування того факту, що принцип рівності і недискримінації слід застосовувати, згідно з частиною Конституції, яка має справу з правами людини в повній мірі для тих, хто не є громадянами. У всякому разі, міжнародні конвенції, ратифіковані Республікою включають положення, що гарантують права для всіх, незалежно від етнічної чи "расової" або етнічного походження, а також незалежно від того, чи є вони громадянами або іммігрантами, або іноземцями.

Дванадцятий протокол Конвенції про Захист прав людини і основних свобод, ратифікованої Урядом Республіки Кіпр 04.19.2002, і доручення до національного законодавства в якості закону 13 (III) 2002 року, міститься в Статті 1 про загальну заборону дискримінації: "здійснення будь-якого права, наданого законом для протидії дискримінації за будь-якою ознакою, наприклад за ознакою статі, раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного або соціального походження, приналежністю до національних меншин, за майновим станом або за іншою ознакою". Цей закон набув чинності 1 грудня 2002 року.

Конвенція про Протидію дискримінації в галузі праці та зайнятості (МОП № III) 362 UNTS 31, ратифікована і включена в якості закону 3/1968, забороняє в статті 1 (а), будь-яке розрізнення, виняток або перевагу, що робиться за ознакою раси, кольору шкіри, статі, релігії, політичних переконань, національного походження чи соціального походження, що призводить до ліквідації або скорочення рівних можливостей чи поведіння в галузі зайнятості або в процесі роботи."

Кіпр ратифікував ряд інших міжнародних договорів з прав людини та інших конкретних прав на освіту біженців, прав трудящих-мігрантів (Конвенція МОП 143), інвалідів (Договір МОП 159) і осіб без громадянства. З прийняттям Міжнародної конвенції про ліквідацію всіх форм расової дискримінації, а також подальшими змінами і доповненнями (Закон (III) / 92 і Закон 28 (III) / 99 створені відповідно до рекомендації Комітету з ліквідації расової дискримінації, ряд злочинів, пов'язаних з боротьбою проти расизму і нетерпимості. Що стосується антидискримінаційних законів в сфері зайнятості, є загальне положення, яке робить звільнення за такими ознаками, як "раса, колір шкіри, сімейний стан, релігії, політичні переконання, національне чи соціального походження" - несправедливим і, отже, незаконним, відповідно до Закону про зайнятість, з поправками (Закон 24/76).

До 1 травня 2004 року, до вступу Республіки Кіпр до Європейського Союзу, не було ніякого всеосяжного антидискримінаційного законодавства, як зазначено у другій доповіді ЄКРН на Кіпрі (2001). В доповіді Європейської комісії (2002), під назвою «3 питання про права людини і захист меншин» зазначено, що Кіпр «продовжує поважати» права і свободи людини, та дотримується шляху, який має привести до перемоги в боротьбі з дискримінацією. Республіка зобов'язалася застосовувати Керівництво до її вступу в ЄС і в той же час з відповідним законодавством не включати директиви ЄС по боротьбі з дискримінацією шляхом введення нової всеосяжної законодавчої бази.

Закон про Громадянство, згідно з прийнятою у 1960 році Конституцією та Актом про Громадянство Республіки Кіпр, має дуже вузьку сферу застосування та не дозволяє набуття громадянства в інший спосіб, ніж через народження або шлюб. Таким чином, жінки іноземного походження, одружені з чоловіками кіпріотами, через один рік по одруженню набувають статусу «резидента» – у певному розумінні другосортного громадянина, що не є повним громадянином, а лише «напівгромадянином». Вони можуть подавати заяву на набуття громадянства, хоча їх діти мають право на громадянство. Іноземцям некіпрського походження, які працюють на Кіпрі, необхідно чекати десять років, щоб мати право на подання клопотання на набуття громадянства, і

навіть тоді це право їм не гарантовано, а залишається прерогативою Ради Міністрів. Подвійне громадянство не заборонене на Кіпрі, але це не стає в нагоді, коли торкається набуття саме кіпрського громадянства [2].

Кіпрські високопосадовці не вважали за потрібне надавати мігрантам громадянство, тому що ті розглядалися як «тимчасові мешканці» та були частиною «перехідного періоду» євроінтеграції. Той факт, що кіпрська проблема, яка вже більше 42 років турбує кіпрське суспільство, яке прагне справедливості та відновлення територіальної цілісності після військового вторгнення Туреччини, залишається невирішеною та вважається «національним пріоритетом», впливає на небажання кіпрських посадовців змінити демографічну ситуацію, надавши громадянство жителям некіпрського походження. Погляди політичних партій Республіки різняться від «прагматичного», коли робітники мігранти вважаються тимчасовими безробітними у пошуках роботи, до думки, що їх взагалі тут не мало бути ніколи.

Необхідно також розглядати ще два додаткових фактори: роль держави та її політика щодо мігрантів та питання расової дискримінації не тільки як ідеології, але й як кіпрської дійсності. Посадовці головних політичних партій докладали мало зусиль до поліпшення прав мігрантів. Насправді ця політика змін щодо надання «іноземним» робітникам дозволу на проживання з самого початку була розрахована як тимчасове явище. Покращення прав мігрантів розглядалося як заохочення їх залишитися на довший термін.

Кіпрські дослідники П. Трімклініотіс та П. Пантелідес говорять про «дискримінаційні обрії Кіпру», зосереджуючись на етнічній дискримінації на ринку праці. Вони зазначають, що всупереч різноманітним програмним документам, чинним постановам та законам, що гарантують рівноправне відношення незалежно від етнічної, расової або іншої приналежності, існує вагоме свідчення того що в обох цих сферах, як і в інших, існують значні відхилення у ставленні до груп мігрантів та осіб іншого етнічного походження. Треба зазначити, що існує мало досліджень щодо дискримінації на Кіпрі, але з тих небагатьох свідчень що існують (офіційні доклади та незалежні дослідження) можна зробити висновок, що мають місце численні випадки дискримінації. Отже, виникають сприятливі обставини для подальшого вивчення тих механізмів та прихованих причин, що призводять до виникнення дискримінації. На сьогоднішній день на Кіпрі, згідно з фактичним поділом острова у 1974 році, головними об'єктами расового зловживання, насильства та дискримінації, одним словом расизму, стають так звані «підлеглі мігранти» (тобто мігрантами-робітниками з південно-східної Азії, середньо-східної та східної Європи) [3].

Першу спробу аналізу дотримання прав мігрантів на Кіпрі було зроблено через дослідження для політики в галузі зайнятості робітників-мігрантів в Інтерколледжі у 2002 році (зараз Університет Нікосії), у якому зазначається, що інституційним структурам у галузі зайнятості робітників-мігрантів притаманні риси дискримінації. У дослідженнях не говориться прямо про дискримінацію робітників-мігрантів, а навпаки йдеться про вірогідний негативний вплив присутності робітників-мігрантів на рівень заробітної платні та можливості працевлаштування для місцевих робітників. Це відповідає поширеній думці про те, що присутність робітників-мігрантів є проблематичною та шкодить кіпрському суспільству. Переконливі докази щодо дискримінації робітників мігрантів у різних формах надаються профспілковим рухом та Ініціативною Групою підтримки мігрантів. У праці стверджується, що необхідно проводити подальші дослідження для того, щоб довести на практиці ступінь та форми дискримінації робітників мігрантів на кіпрському ринку праці. На даний момент ще не були досліджені ролі роботодавців та профспілок у процесі переговорів щодо умов праці та заробітної платні робітників мігрантів з метою визначення причини

структурної дискримінації. В той же час, дослідження системи освіти показує, що освітня система Кіпру, перш за все сконцентрована на інтересах греко-кіпріотів, і це породжує модель дискримінаційного ставлення до мігрантів через застарілу етнічно відокремлену систему освіти, незважаючи на зусилля до впровадження багатонаціональних елементів на місцевому рівні [4].

Проблеми гендерних питань та питань міграції у південній Європі стали нещодавно предметом дискусії у літературі, де є посилання на Кіпр [5].

Питання гендерної міграції, питання порушення прав робітників та прав домашньої прислуги, зокрема вихідців з південно-східної Азії, чи то як загальне питання участі жінок-мігрантів у суспільному житті, вигнання та расова дискримінація жінок набуває специфічних форм та має свої власні особливості. Очевидно, що хоча багато жінок намагаються встановити гендерну рівність, андроцентрична оцінка прибутковості, на відміну від недоплати чи, у кращому разі, малопродуктивної праці створює гендерну нерівність на расовому рівні [6].

Кіпр може спиратися на ліберальні режими, як і по всій Європі, де ставлять акцент на необхідності заохочення громад мігрантів і меншин належати до більш широкої спільноти, і визнавати їх традиції і культуру за допомогою культурних прав і полікультурної освіти. Вона передбачає зміщення цілей міграційної політики в напрямі толерантності, етнічного та культурного плюралізму у відкритому, багатонаціональному і демократичному Кіпрі.

ЄС створив порівняльно-дослідницький проект з предмету інституційної расової дискримінації та політики расизму, що має на меті дослідити, яке положення в суспільстві мають мігранти. Метою цього специфічного комплексу робіт було визначення та аналіз моделей та механізмів інституційної, прийнятої за належне дискримінації на місцевих ринках праці та освіти на Кіпрі, разом з іншими європейськими країнами. Комплекс робіт, що базується на дослідженні, проведеному протягом 2004 року, показав очевидну наявність расової або етнічної дискримінації в сфері зайнятості та на робочому місці, як у державних, так і в приватних установах. У дослідженні проаналізовано «рівні, прояв та ступені расової дискримінації» та обґрунтовано «структурну або систематичну дискримінацію», виявлену через інтерв'ю та доповіді емпіричного дослідження. На Кіпрі було проведено 20 експертних інтерв'ю з представниками різноманітних організацій (НУО), журналістами, адвокатами, депутатами та письменниками. Одним з запитань було те, в яких сферах життя мігранти та їхні діти найвірогідніше стикаються з дискримінацією [7].

Коли експертів попросили описати типові приклади дискримінації, більшість з них погодилася з тим, що одним з основних є питання надмірною експлуатації мігрантів на роботі. Інші посилаються на дискримінацію, що відбувається з питань, пов'язаних з їхнім статусом перебування (видачею, продовженням віз, депортацією та ін.). Деякі експерти посилаються зокрема на підхід до домашньої прислуги, ставлення до якої – як до нижчих істот.

Отже, цілий комплекс робіт було присвячено тому як, власне, мігранти розуміють ставлення кіпрського суспільства до них, як вони сприймають расизм і дискримінацію, їх почуття належності та потенціал до багатокультурного громадянства. Питання громадянства внутрішньо пов'язане і з поняттям «приналежності», і з так званим правовим статусом, іншими словами – деякий зв'язок з державою. Деякі з мігрантів пов'язували свої надії на більш толерантне суспільство і багатокультурне громадянство з приєднанням змін, що пов'язані з надією на те, що Кіпр буде нормальною європейською країною, яка буде приймати іноземців, що приїждять до неї. Мігранти, що знаходяться на Кіпрі протягом кількох років, хочуть здобути громадянство, а ті, хто не мають його, як правовий статус, незважаючи на те, що жили на Кіпрі протягом

десятиліть (деякі з них доведені до злиднів), знаходять дуже болучим досвід проходження Департаменту міграції та населення Республіки Кіпр. Дослідження також показало, що деякі мігранти набули почуття реалізму, а не ілюзій, що підтримують різницю між формальним громадянством і істинним соціальним громадянством, в сенсі приналежності, прийняття і визнання в якості рівноправних членів суспільства.

В історичному становленні на Кіпрі домінують етнічні відносини між двома конституційно визнаними громадами: греками-кіпріотами та турками-кіпріотами; та роль зовнішніх сил, що також відображено у програмах наукових досліджень Кіпру. Як результат, це якимось чином призвело до нехтування ініціюванням досліджень з інших питань, пов'язаних з громадянською активністю, бо всі вони були так чи інакше включені до «національного питання», де акцент було зроблено на вивчення відносин між двома громадами, або на спостереження за відношенням менш численних меншин. Система квот участі двох найбільших кіпрських громад в усіх сферах суспільного життя також передбачена в Конституції. Парламентські місця розподіляються по конституції на 70% до 30% між грецькою і турецькою громадами [8].

У 1963 році, після пропозиції греків-кіпріотів про внесення поправок до Конституції, турки-кіпріоти вийшли з уряду. З тих пір керування республікою належало греко-кіпріотам. Протистояння між етнічними громадами тривало до 1967 року. У 1964 році Верховний суд постановив, що функціонування уряду повинно продовжуватися на основі «доктрини необхідності», незважаючи на конституційні недоліки, створені самоусуненням від керівництва турками-кіпріотами. Певним бар'єром для розвитку відкритих і демократичних дебатів є притаманне кіпрському суспільству протекціонізм і кумівство.

На питання про політичні права мігрантів, кіпрські політики залишаються більш-менш в позиції заперечення. Кіпр нагадує інші європейські країни в тому, що частка негромадян продовжує зростати, навіть коли офіційний дискурс уряду був налаштований проти міграції і навіть там, де держави заперечують, як Німеччина протягом багатьох років, що вони є «країнами міграції». Згідно з пропозицією вирішити проблему Кіпру завдяки плану ООН, очевидно, що увагу було зосереджено на політичній проблемі.

Як і в інших південно-європейських країнах, які в минулому були експортерами мігрантів, перетворення на імпортера мігрантів досі не сприяло покращенню участі мігрантів і зміні ставлення до них. Південно-європейські держави, що діють як «прикордонники» Європи, можуть ввести суворі та неадекватні режими, проте ці держави не просто з органів «Фортеця Європи». Кіпр дуже наочно відображає цю історію. Мета політики громадянства з посиленням цивільних і соціальних прав є, мабуть, в тому, аби надати найбільш важливого значення проблемі соціальної модернізації кіпрського суспільства. Потреба в політиці толерантності відкрила б усі аспекти соціальної ідентичності, включаючи клас, стать, етнічну приналежність та інші деякі міжнародні ідентичності, у тому числі «європейськість», що є більш очевидною сьогодні, ніж раніше.

Кіпр уже пройшов «перший етап» відповідно до Конвенції Ради Європи про участь іноземців у місцевому житті. Мова йде про триступеневу схему, при якій перший етап є рівним правом на свободу вираження поглядів, зібрань і асоціацій; другий етап включає в себе два консультативних органа іноземних громадян на місцевому рівні і третій етап – участь у місцевих виборах. Що стосується «якості багатокультурної демократії», можна сказати, що це залишається на слаборозвиненому рівні, хоча Конституція гарантує політичні, а також соціальні та економічні права. Дослідження в області громадянської активності мігрантів, необхідні для розширення демократичної участі до уразливих груп у суспільстві і розвитку відносин округу з

місцевими політичними процесами; в іншому випадку більшість мігрантів, ймовірно, залишаться маргінальними в суспільстві [9].

Як зазначила у 2008 у своєму інтерв'ю Голова Департаменту з питань реєстрації населення та міграції п. Анна Шакаллі році, вступивши до Європейського Союзу Кіпр став ще привабливішим для нелегальних мігрантів з країн з низьким рівнем життя. Нелегальні мігранти, які приїждять до вільного Кіпру в основному через Туреччину та окуповану територію на північній частині острова. У своїх зусиллях залишитись на Кіпрі нелегальні мігранти часто користуються різними схемами:

- а) подають клопотання про надання притулку, навіть якщо це не виправдано.
- б) беруть шлюб з громадянами Кіпру або інших держав-членів ЄС.

Проблеми, створювані великою кількістю нелегальних мігрантів на Кіпрі, вимагають рішення, що складаються з:

- а) посилення контролю зеленої лінії і буферної зони;
- б) обговорення проблеми в Європейському Союзі, щоб натиснути на Туреччину для виконання своїх зобов'язань як країни-кандидата, і вжити заходів, щоб покласти край використанню такого геополітичного феномена як територія окупованого Кіпру для переміщення нелегальних мігрантів;

в) будівництво нових місць утримання під вартою, з тим, щоб процедура арешту і затримання нелегальних іммігрантів з метою їх репатріації була більш ефективною. Особливою проблемою є незаконне працевлаштування іноземців кіпрськими роботодавцями. Якби не було ніяких нелегальних роботодавців, то не було б нелегальних працівників. Нелегальна зайнятість іноземців має багато негативних наслідків, що негативно впливають на ринок праці і підсилюють недобросовісну конкуренцію [10].

Отже, приплив великої кількості мігрантів на Кіпр має важливі наслідки в багатьох областях. Для адекватного урегулювання проблем, пов'язаних з інтеграцією мігрантів, Республіка Кіпр адаптувала національне законодавство до загальноєвропейського. При цьому держава керувалася принципами рівноправ'я, дотримання прав і свобод усіх категорій громадян. Однією з переваг у працевлаштуванні іноземних працівників у сфері зайнятості Кіпру є збільшення ВВП економіки Кіпру, бо, по-перше, мігранти є споживачами і сприяють підвищенню споживання. Хоча їх основна мета заощадження, що означає обмежене споживання, та направлення своїх доходів на батьківщину. Однак, мігранти не займають робочі місця, які могли б бути у кіпрських робочих. Багато з цих робочих місць є вакантними або тому, що робітники-кіпріоти не хочуть цього, або тому, що плата дуже низька і не задовольняє їх. Витрати на виробництво за рахунок використання масової і дешевої робочої сили, зменшуються в багатьох секторах виробництва. Вартість значно знижується, головним чином, в сільському господарстві, в будівництві, в туристичній індустрії, та інш. Крім цього, якщо врахувати, що мігрантам потрібно досить грошей, щоб відновитися на роботі за місцем проживання, то стає ясно, що вони обирають повернення на нелегальний ринок праці, таким чином, продовжує збільшуватися число нелегальних мігрантів.

Таким чином, Республіка Кіпр має на меті забезпечити і гарантувати ці права для кожного члена свого суспільства, без шкоди ні в якому разі. Зростання чисельності іноземців, які шукають роботу на Кіпрі в останні роки, дало цілковито зрозуміти, що інтеграція та міграція розширення прав мають важливе значення. Для того щоб вирішувати проблеми, створені міграційними потоками, Кіпр висуває нову міграційну політику, яка включає певну інтеграційну політику і спрямована на усвідомлення того, що інтеграція в будь-якому випадку не повинна зачіпати права місцевого населення.

Навпаки, якщо Республіка Кіпр не зможе забезпечити людські, трудові і соціальні права мігрантів, вони будуть притягнуті до експлуатації та соціальної ізоляції.

Список використаної літератури

1 Trimikliniotis N. Racism and New Migration to Cyprus: The Racialisation of Migrant Workers. [Electronic resource] / N. Trimikliniotis // Into the Margins: Exclusion and Migration in Southern Europe / ed. by F. Anthias, G. Lazarides. - Aldershot : Ashgate, 1999. – Mode of Access : <http://www.red-network.eu/resources/toolip/doc/2011/11/16/nt-racialisation-of-migrant-workers-in-cyprus.pdf>

2. Dervish S. Can The European Union Build A Bridge Over Troubled Waters? An Analysis of the Politicised and Depoliticised Legal Approach between the European Union and Cyprus [Electronic resource] : Doctoral thesis / S. Dervish, – Mode of Access : <http://westminsterresearch.wmin.ac.uk/17880/>

3. Trimikliniotis N. The european dilemma: institutional patterns and the politics of “racial” discrimination [Electronic resource] / N. Trimikliniotis, P. Pantelides. – Mode of Access : http://symfilios.org/wp-content/uploads/2013/04/WP1.Cyprus-_MAPPING-DISCRIMINATORY-LANDSCAPES-%CE%99%CE%9D-CYPRUS-ETHNIC-DISCRIMINATION-IN-THE-LABOUR-MARKET-AND-EDUCATION.pdf

4. Trimikliniotis N. Active Civic Participation of Immigrants in Cyprus [Electronic resource] / N. Trimikliniotis, C. Demetriou. – Mode of Access : <http://www.politis-europe.uni-oldenburg.de/download/Cyprus.pdf>

5. Policy Recommendations for Cyprus’ Integration Policy with regards to female migrant domestic workers [Electronic resource] : Part A / Mediterranean Institute of Gender Studies. – Mode of Access : (http://www.medinstgenderstudies.org/wp-content/uploads/domestic_workers_Policy_Recommendations_for_Cyprus.pdf)

6. Gregoriou Z. Context Analysis and Methodology Review Report (WP2). Cyprus [Electronic resource] / Z. Gregoriou, S. Michael. – Mode of Access : <http://www.gemic.eu/wp-content/uploads/2009/04/cyprus-wp2.pdf>

7. Trimikliniotis N. Tolerance and Cultural Diversity Discourses in Cyprus [Electronic resource] / N. Trimikliniotis, C. Demetriou. - Mode of Access : <http://symfilios.org/wp-content/uploads/2013/03/Tolerance-and-Cultural-Diversity.pdf>

8. The Constitution of the Republic of Cyprus [Electronic resource] / Mode of Access : [http://www.presidency.gov.cy/presidency/presidency.nsf/all/1003AEDD83EED9C7C225756F0023C6AD/\\$file/CY_Constitution.pdf](http://www.presidency.gov.cy/presidency/presidency.nsf/all/1003AEDD83EED9C7C225756F0023C6AD/$file/CY_Constitution.pdf)

9. Trimikliniotis N. Tolerance and Cultural Diversity Discourses in Cyprus [Electronic resource] / N. Trimikliniotis, C. Demetriou. - Mode of Access : http://cadmus.eui.eu/bitstream/handle/1814/19789/ACCEPT_2011_01_WP1_background_report_Cyprus.pdf?sequence=1

10. Σιακαλλή Α. Μετανάστευση στην Κύπρο [Ηλεκτρονική πηγή] / Α. Σιακαλλή // Σύγχρονη Άποψη. - Τρόπος Πρόσβασης : <http://magazine.apopsi.com.cy/2008/07/310>

Стаття надійшла до редакції 10.12.2017 р.

E. Riabchenko

PECULIARITIES OF THE EUROPEANIZATION OF THE MIGRATION POLICY OF THE REPUBLIC OF CYPRUS

The article sets out to examine the peculiarity of Europeanization of migration policy of the Republic of Cyprus. The problems of integration of migrant or “foreign” labourers in Cyprus, a country traditionally exporting migrants but recently transformed into one of hosting migrants. It examines the role of employers and trade unions in the aspect of the integration of migrants into a Cypriot society. It is mentioned that Cyprus has already passed the “first phase” of the Convention on the Participation of Foreigners in Local Life of the Council of Europe. This is a three-stage scheme, in which the first stage is given to the

freedom of expression of views, right for assemblies and associations. The second stage foresees the activity of two advisory bodies for foreign citizens at the local level, and the third stage considers participation in local elections. As far as the "quality of multicultural democracy" is concerned, it can be said that it remains at a less developed level, but the Constitution guarantees political, social and economic rights.

The paper aims at exploring the frames and themes of tolerance and intolerance dominant in the Cypriot context, using the desk research method to study the diversity challenges of various time periods and the main groups affected by intolerance. It was mentioned the integration of the Republic of Cyprus to the European Union demanded according changes of the national legislation, thus Europeanization of the migration policy led to the increasing of the number of migrant, and their further integration to the Cypriot society. Joining the European Union, Cyprus has become even more attractive to illegal migrants from the countries with low income of population. Illegal migrants arrive to the Republic of Cyprus, mainly through Turkey and the occupied territory on the northern part of the island. But it should be mentioned that the principles of equality and non-discrimination remain basic. Thus, the Republic of Cyprus aims to ensure and guarantee these rights for every member of their society. Increasing number of foreigners recently seeking for the work in Cyprus has made it entirely clear that the problem of integration of migration is important. In order to solve the problems created by migratory flows, Cyprus introduces a new migration policy that includes some integration policy and aims to realize that integration in any case should not affect the rights of the local population. At the same time, if the Republic of Cyprus is not able to secure the human, labor and social rights of migrants, they will be brought to exploitation and social isolation.

Key words: migration policy, Europeanization, discrimination, human rights, migrants, multicultural society.

УДК 321.013(477)

О.І. Сабура

«ДНР» ТА «ЛНР» У НАУКОВОМУ ДИСКУРСІ: ПОШУК ТЕРМІНОЛОГІЇ

Ця стаття спрямована на пошук адекватної наукової термінології для позначення утворень на частині окупованих Російською Федерацією територіях України, відомих як так звані Донецька та Луганська «народні республіки» («ДНР» та «ЛНР»). У дослідженні дається характеристика держави як утворення, існування якого визначається не міжнародним визнанням, а головним чином – наявністю необхідних державних інститутів та їх успішним функціонуванням. Цей підхід базується на основі визначення М. Вебера, згідно з яким державою вважається людська спільнота, яка успішно претендує на монополію легітимного застосування сили в межах певної території.

У роботі ключове значення у конституюванні держави займають такі елементи державного будівництва як потенціал держави, політичне врегулювання та суспільні очікування. Останні характеризують наявні інститути та їх спроможність надавати послуги населенню. На основі окресленого інституціонального підходу зроблено пошук відповідної термінології у науковій літературі стосовно утворень, які декларують претензії на державність, однак не мають міжнародного визнання. Серед понять, які потенційно можна застосовувати для позначення «ДНР» та «ЛНР» виділено такі: «де-факто держава», «квазі-держава», «псевдо-держава», «державоподібне